

Het geheimenis van de wetteloosheid¹

In de Schrift zijn diverse geheimenissen te vinden. In 2 Thessalonicenzen 2:7 is sprake van een *geheimenis van de wetteloosheid*. Wat is dit geheimenis in het bijzonder?

Satans aanwezigheid kan niet worden waargenomen of gekend. Zijn onderdanen zijn zich niet bewust van zijn invloed. Hij werkt in het geheim. Maar de tijd zal komen, dat hij in het openbaar zal werken. In *de mens van de wetteloosheid*², zijn menselijke belichaming, zal hij zich manifesteren. Maar tot dat moment blijft de bron van de wetteloosheid verborgen. Mensen kunnen er prat op gaan, dat ze doen waar ze zelf zin in hebben, maar ondertussen zijn zij niet meer dan marionetten, die hij gebruikt om zichzelf te verheffen. Dit geheim is de sleutel tot het begrijpen van het menselijk gedrag.

De mens van de wetteloosheid

Zonder wet(matigheden) zou de kosmos niet kunnen bestaan. Alles zou in verwarring en chaos ten onder gaan en verdwijnen. De aarde zou opnieuw woest en ledig worden. De voleinding echter is het volmaakte tegendeel van chaos.

1 Johannes 3:4 ‘...en de zonde is wetteloosheid.’

Waarin is wetteloosheid anders dan zonde? Zonde is het resultaat van sterfelijkheid, de incompetentie of het niet in staat zijn iets te bereiken. *Wetteloosheid echter is het zich opzettelijk onttrekken, of het tegengesteld handelen aan de regels die de relatie tussen dingen beheersen.* Wetteloosheid is de onwil de beperkingen die God de natuur en de samenleving de mens opleggen, te aanvaarden en te verdragen.

¹ De tweede alinea van dit artikel is een vertaling van een deel van blz. 58 uit Unsearchable Riches I (UR I); het vervolg een bewerking van UR XLII vanaf blz. 303 beide van A.E. Knoch. Vertaling c.q. bewerking: Kees Brakshoofden.

² Ook vertaald met *de mens van de zonde*; o.a. in de Statenvertaling en Lutherse vertaling; NBG en CV: *mens van de wetteloosheid*.

Wetteloosheid zien we al overal om ons heen. Misdaad tiert welig. Maar vooral de ‘god-loosheid’ is duidelijker dan ooit. De mens vreest God niet meer en Zijn wetten worden met voeten getreden. Dit vinden wij in extreme mate terug bij de laatste grote heerser, die zal komen vóór het Koninkrijk zal worden gevestigd.

De Joden wachten op hun Messias. De afvalligen van dit volk zullen hém, die komt in zijn eigen naam, als Messias aanvaarden (Johannes 5:43). Alleen in de brieven van Johannes – waarin deze refereert aan zijn relatie met de besnijdenis – komt de ‘antichrist’ voor; een substituut-messias, de valse christus! (1 Johannes 2:8; 2:22 en 4:3 en 2 Johannes vs. 7) Hij is *tegen* Christus, niet door openlijke tegenwerking, maar door middel van imitatie en plaatsvervangning. De Joden zullen hem aanvaarden als de ware Messias.

In de Schriften wordt met *de* wet gewoonlijk de wet bedoeld, die door Mozes op de berg Sinai werd gegeven. Deze wet is niet aan ons, die uit de natiën stammen, gegeven. Toch zijn ook wij die geloven onder een wet, namelijk onder de wet(matigheid) van de geest van het leven in Christus Jezus (Romeinen 8:2).

De wet van Mozes *bond* Israël, terwijl de wet van de geest ons *bevrijdt!* Wat een verschil!

Er zijn nog andere wetten; o.a.:

- sociale wetten, zoals die betreffende het huwelijk (Romeinen 7:2);
- een wet geschreven in de harten van alle mensen. Die brengt het geweten voort door contact met de zonde (Romeinen 2:15), op dezelfde manier als de wet van Mozes erkenning van de zonde voortbracht (Romeinen 3:20);
- het geloof werkt zelfs volgens vaste principes (Romeinen 3:27).

De natiën zijn – net als heel de schepping, of het nu gaat om leven of om dode materie – door wetmatigheden beperkt tot de sfeer en activiteit, die hoort bij hun plaats en functie in de wereld. Het doel daarvan is, dat zij hun Schepper zouden verheerlijken en dat hun welzijn zou worden bevorderd.

Er is een veelzeggende tegenstelling tussen de heerschappij van de wetteloze en die van de Messias in het Millennium. In het duizendjarigrijk is er een nieuw verbond met Israël. IEUE zal Zijn wetten in

hun hart leggen en die in hun verstand griffen (Hebreeën 10:16 CV). Er zal een heerschappij van de wet zijn. De Messias is een Mens van de wet zijn. De wet zal niet beperkt zijn tot Israël (Jesaja 2:2-4):

Op Zijn wetsonderricht zullen de kustlanden wachten.
(Jesaja 42:4b)

Micha (4:1-5) herhaalt de woorden van Jesaja en voegt daaraan toe:

‘Maar zij zullen zitten, een ieder onder zijn wijnstok en onder zijn vijgenboom, zonder dat iemand hen opschrikt; want de mond van de Heer van de heerscharen heeft het gesproken.’

Wetteloosheid is handelen zonder rekening te houden met de wet. Het gaat dan om handelen, waarbij men zich niet door een wet laat weerhouden. Dat wordt duidelijk uit wat Paulus zegt over zijn eigen dienst. Hij paste zich aan aan degenen voor wie hij zich inspande: voor wie onder de wet stonden, werd hij als onder de wet; voor wie zonder wet waren (of ‘wetteloos’), werd hij als zonder wet (1 Corinthiërs 9:20 en 21). Hier is het Griekse woord ‘anomia’ (**ΑΝΟΜΙΑ**: *zonder wet, wetteloos*) neutraal gebruikt: de natiën hadden simpelweg geen wet van God ontvangen via Mozes. [Het gaat hier dus niet om wetteloosheid.]

Wat wij tegenwoordig om ons heen zien is het opzij schuiven, het ontduiken en het minachten van de wet – welke wet of wetmatigheid dat dan ook maar is. Dit is nog maar een voorproefje van de wetteloosheid die de wetteloze ten toon zal spreiden in de era (tijdperk), dat hij aan de macht is. Misschien gebruikt hij een excuus om zijn wetteloosheid te legitimeren, iets dat ook in onze tijd kan gebeuren: een crisis of noodsituatie waarbij de noodtoestand kan worden afgekondigd, zodat de normale wetten van een land niet meer gelden en soms zelfs de grondwet kan worden opgeschort.

Terwijl geluk in het duizendjarig rijk de vrucht zal zijn van zich conformeren aan de wet, wordt de voorafgaande era juist vervloekt door wetteloosheid, vooral in de persoon van degene die dan aan het hoofd staat – de mens van de wetteloosheid. Wij zouden het gezegende duizendjarig rijk altijd als achtergrond, als decor, moeten zien achter de era van de wetteloze, maar ook achter de tijd waarin wij leven, want ook wij kennen al meer dan genoeg wetteloosheid om onze tijd in schril contrast te zien met die toekomstige gezegende dagen.

De huidige tijd is er een van het maken en breken van wetten. Miljoenen besluiten zijn vastgelegd in dikke boeken, maar het gedrag van de mens wordt gekenmerkt door miljarden ontduikingen en overtredingen daarvan. Soms worden zelfs de natuurwetten getart en verworpen. In sommige gebieden hebben de georganiseerde misdaad en bendes gewapende criminelen de macht zo goed als overgenomen van het wettige gezag. Zelfs regeringen komen terug op gedane beloftes en gegeven garanties, zodat onderdanen hun vertrouwen in de overheid verliezen en met vrees en beven de toekomst afwachten.

In plaats van in vrede en rust onder hun eigen vijgenboom en wijnstok te zitten, heb ik (schrijft A.E. Knoch) mensen met een geweer in hun hand de wacht zien houden om ervoor te zorgen, dat hun oogst niet werd gestolen door passanten en soms zelfs door toeristen die geen rekening hielden met en niet nadachten over de gevolgen van hun 'wetteloos' gedrag.

Hoewel de natiën geen wet van God hebben ontvangen, zijn zij, als het om God gaat, zichzelf tot wet. Zij laten namelijk door hun daden zien dat de wet in hun harten is geschreven, terwijl hun geweten meegetuigt en hun gedachten (overwegingen) elkaar beschuldigen of verdedigen (Romeinen 2:15). Geweten komt voor ons het dichtst bij Gods wet. Maar hoe weinig je daarop kunt vertrouwen wordt duidelijk als je ziet, hoe sterk het geweten van persoon tot persoon kan verschillen. Dit in tegenstelling tot de wet van Mozes. Bovendien is het geweten min of meer verhard of vereelt in bijna een ieder van ons. Bij sommigen is het zelfs geheel onderdrukt. Het is alsof er geen geweten meer is. Het is dan ook niet meer dan gepast, dat de wetteloze natiën op het toppunt van hun bloeiperiode worden bestuurd door *de wetteloze!*

Opvallend is, dat het Hebreeuwse woord voor *wetteloosheid* (אָן –aun) met een kleine variatie ook wordt gebruikt voor *kracht* in de zin van *mannelijke rijpheid* of *vruchtbaarheid* in Genesis 49:3:

'Ruben, mijn eerstgeborene zijt gij, mijn sterkte en de eersteling mijner kracht, ...' (Hebreeuws: אָן –auni)

De wet op de eerstgeborene (Deuteronomium 21:17) bevestigt dit.

Hoewel het op het eerste gezicht vreemd lijkt *wetteloosheid* in verband te zien met *mannelijke voortplantingskracht*, is het bij nader inzien niet zo onlogisch als het lijkt. Een man is *onmondig*, zolang hij woont onder het dak, dat wil zeggen onder de huisregels van zijn ouders. Wanneer hij echter trouwt, staat hij niet langer onder die huiswet, maar hij is onafhankelijk, geleid door zijn eigen wil en niet meer door die van een ander. Hij is dus *zonder wet*.

Zelfs enige van de grootste uitvindingen van de mens horen bij de categorie *wetteloos*¹ of *zonder wet*. Het is duidelijk de bedoeling dat de mens op het land leeft. Hij kan zelfs onmogelijk voor lange tijd de aarde verlaten om te leven in een andere sfeer. Toch heeft de mens voortdurend de neiging om ons vijandige elementen binnen te dringen, die niet voor hem bedoeld zijn, maar voor andere wezens: de lucht is het thuis voor vogels en het water voor vissen (Laat staan de ruimte: de woonplaats van hemelse wezens).

Bittere ervaringen schrikken de mens absoluut niet af. Meer dan ooit investeert hij in moderne technieken om zichzelf te vernietigen. Tonen deze opmerkelijke ontwikkelingen niet aan dat dit tijdperk wordt gedomineerd door de mens van de wetteloosheid?

Ook de normale en natuurlijke functies van het lichaam worden verwaarloosd en vervangen door apparaten die een hele reeks negatieve gevolgen met zich meebrengen, die hun positieve bijdrage ver te boven gaan! Door al deze uitvindingen is de uitspraak van God: *'In het zweet uws aanschijns zult gij uw brood eten'* (Genesis 3:19) zo goed als herroepen. Vele mensen zijn al wetteloos en zelfs de heiligen kunnen niet aan de trend van de beschaving ontsnappen. Wetteloosheid is vaak heel aantrekkelijk. Waarschijnlijk weet de wetteloze dit uit te buiten, zodat hij met behulp van moderne hulpmiddelen de vloek (uit Genesis 3:17-19) ongedaan kan maken en zo de bijval en steun van de mensheid weet te winnen. Dit zou kloppen met zijn andere karaktertrek, dat hij 'antichrist' is, de *in-plaats-van-christus*, die de hoop van de Joden zodanig vervult, dat hij door het afvallige volk tot Messias wordt uitgeroepen. Het gaat daarbij misschien wel om hightech 'wonderen'.

¹ Hij is 'wetteloos' **wat deze natuurwet betreft**. Zie nog eens de 'definitie' in de vierde alinea van dit artikel.

Technocratie krijgt luide bijval als de toekomstige ‘redder’ van de mensheid. Het gebruik van machines heeft ongetwijfeld de zware arbeid van de gewone man verlicht en luxe gebracht aan de welgestelden. Dit zou wel eens een van de middelen kunnen zijn die de wetteloze gebruikt om zijn ‘bedrog te doen gelukken’ (Daniël 8:25) ofwel: lichamelijke zegen brengen aan zijn onderdanen. Uiteindelijk is hij de wetteloze, omdat hij geen wetten of gebruiken zal toestaan die zijn wil dwarsbomen.

IEUE zal Zijn wil onder de natiën uitwerken in het Millennium, maar de wetteloze zal zijn woord aan hen opleggen in zijn dagen.

Wetteloosheid en wanorde

Wetteloosheid, wanorde en bedrog zullen sterk toenemen in de laatste dagen, maar ze worden tegengehouden en kunnen niet tot volledige bloei komen door de aanwezigheid van de heiligen. Toch zijn ze al actief en hun toename is een duidelijk ‘teken’ van de eindtijd. De Dag van de Heer met zijn hevige bezoeken en zware toorn, kan echter niet komen, voordat wij in de aanwezigheid van de Heer zijn, bij Jezus Christus, verenigd met Hem in de lucht, en ná de afval, waarin de mens van de wetteloosheid zich zal openbaren en zijn eigen godheid zal tonen (2 Thessalonicenzen 1:4b).

De ‘laatste’ brieven van Paulus

De brieven van de apostel staan in de Schrift bij elkaar. Qua volgorde staan Thessalonicenzen, Timotheus, Titus en Filemon als laatste in de rij. Al werden zij eerder geschreven, toch zijn zij speciaal van belang voor ons in de laatste dagen. Zij verdienen dus onze bijzondere belangstelling, als wij eenmaal de aan de genoemde brieven voorafgaande brieven begrepen hebben.

Misschien lijkt het vreemd, dat juist de vroegste brieven van Paulus, de brieven aan de Thessalonicenzen, in volgorde bijna de laatste plaats innemen. Maar qua tijd is dat hun juiste plaats. Deze brieven gaan in het bijzonder over Christus’ toekomstige komst voor ons en de periode daarna, tot Zijn komst (aanwezigheid, parousia¹) voor Israël. De tweede brief geeft ons inzicht in de grimmige tijden waarnaar de wereld zich nu heen lijkt te haasten. Tijden, die zullen aanvangen kort

¹ Voor parousia, zie de bijlage aan het eind van het artikel ‘De ‘komst’ van de Heer’, pag. 7 van dit Magazine..

nadat wij naar huis geroepen zijn om altijd tezamen met de Heer te zijn.

2 Thessalonicenzen

De tweede brief aan de Thessalonicenzen, vooral van belang voor onze tijd, geeft twee gedeelten met dank, gebeden en aansporingen¹ die in het bijzonder gaan over de huidige periode vóór de grote afval en de dag van IEUE.

Het eerste gedeelte gaat vooral over de op handen zijnde *wetteloosheid in de wereld* en het laatste over *wanorde in de gemeente*. Beide zijn regelrechte aanvallen op de wortel van Gods doel: de *onderschikking* van allen aan Hem, zodat Hij alles in allen zal worden (2 Thessalonicenzen 2:1-12, 3:6-15).

In 1 Thessalonicenzen werd *onze verwachting* bekendgemaakt: wij zijn niet bestemd voor de toorn, zoals die de natiën zal overkomen in de rampen van de dag des Heren, maar wij zullen gered worden van de toorn (1:10). De Heer zelf zal nederdalen van de hemel en ons allen, gestorven of nog levend, tezamen weggrissen in wolken om Hem te ontmoeten in de lucht (1 Thessalonicenzen 4:13-5:10 CV).

De heiligen in Thessalonica hadden te maken met zware vervolgingen en aanvechtingen (2 Thessalonicenzen 1:4). Zij meenden hierin te zien, dat de dag van de Heer al was begonnen (2 Thessalonicenzen 2:2). Paulus neemt met zijn argumenten deze misvatting weg.

De wet van Mozes

Een van de grote waarheden voor onze tijd is het feit dat wij niet onder de wet staan, te weten de wet van Mozes. In dat opzicht zijn wij *wetteloos* of *zonder wet*. (Hier in neutrale betekenis, zoals wij ook hebben gezien in 1 Corinthiërs 9:21). De wet van Mozes was een wet van de dood, want deze wet eist iets waar geen sterveling aan kan voldoen. In de duizend jaar dat Christus heerst, zal hij geschreven zijn in de harten van Israël, zodat zij hem eindelijk kunnen vervullen.

Wij zijn vrij van de wet van de Sinai, maar vallen als gelovigen onder een andere 'wet': de wet(matigheid) van de geest van het leven in Christus Jezus. Echter, als wij ondergeschikt zijn aan God en Zijn

¹ Zie de structuur van 2 Thessalonicenzen in Bijlage 1 aan het eind van dit artikel.

Woord, zullen wij de terechte eisen van deze wet toch vervullen, net als die van alle wetten, waarmee God Zijn schepping bestuurt en regeert.

Vrijheid en wetteloosheid

Er is in onze tijd een sterke neiging vrijheid te verwarren met wetteloosheid. Toch ziet men over het algemeen wel in dat anarchie niet goed is. Wat algemeen geaccepteerd wordt, is 'vrijheid onder de wet'.

Het negeren van natuurwetten levert eerder verwoesting op dan vrijheid. Hetzelfde geldt voor andere wetten en wetmatigheden. Hoewel er nu geen veroordeling meer is voor wie in Christus Jezus is, is er nog steeds veel verlies voor de gelovige die zich wetteloos gedraagt en voor wie in de gemeente van geen orde wil weten. Zij moeten worden gemeden door de heiligen.

De schoonheid van een bloem komt het meest tot zijn recht, wanneer zij in volle bloei is. De smaak van een vrucht komt het meest tot zijn recht, wanneer de vrucht volledig rijp is. Hetzelfde geldt voor wetteloosheid en wanorde. Misschien lijkt het eigenaardig dat wetteloosheid in de structuur van de Schrift haar parallel vindt in wanorde (in de gemeente). Wanorde en wetteloosheid vormen het hoofdthema van de tweede brief aan de Thessalonicenzen. (Zie de structuur hierna.) Vanuit menselijk standpunt bekeken ziet de wetteloze in de eindtijd er eindeloos veel slechter uit dan de heilige die niet van orde wil weten in de gemeente. Maar bekeken vanuit goddelijk standpunt heeft de heilige veel *minder* excuus voor zijn gedrag dan de wetteloze; hij is dus *meer* schuldig. **Dus, broeders, laten wij erop toezien dat wij niet schuldig worden aan deze zonde!**

Gods orde omkeren

Wat betekent 'wanordelijk' of 'tegen de orde ingaan'? In het Grieks behoort het woordje 'wanorde' tot een grote woordfamilie, waarvan de stamvorm 'zetten' betekent. Tot dezelfde familie behoren de woorden **ΥΠΟΤΑССΩ** (hupo-tasso = onder-zetten): *onderschikken* en **ΥΠΟΤΑΓΕ** (hupo-tage = onder-zetting): *onderschikking*. Het woordje *wanorde* – Grieks **ΑΤΑΚΤΟС** (a-tak-tos = on-gezet-heid) – is gedrag dat Gods orde omdraait of omkeert, precies het tegenovergestelde van dat wat God de ideale toestand noemt (je onderschikken aan Zijn orde).

Het verstorende effect dat dit gedrag op de heiligen heeft, kan een geringe zaak lijken. De invloed ervan op Gods plan van volkomenheid is echter zeer groot. Het leidt tot volkomen vervreemding van God in plaats van tot universele verzoening!

Goddelijke wanorde

Overall in de wereld is sprake van toenemende wanorde. Maar vreemd genoeg spreekt Gods openbaring er in de brieven aan de Thessalonicenzen slechts over waar het gaat om de heiligen. Paulus roept op de wanordelijken te waarschuwen (1 Thessalonicenzen 5:14 en 2 Thessalonicenzen 3:6, 7 en 11). Juist wie weten van Gods uiteindelijke doel, namelijk de onderschikking van het al, zouden niet in wanorde moeten wandelen, want dit wekt zo het misnoegen van God op, dat wij zelfs niet met hen mogen omgaan.

Orde

Andere woorden uit dezelfde woordfamilie kunnen ons helpen dit beter te begrijpen. De positieve vorm, *orde*, wordt gebruikt als de Corinthiërs worden aangespoord alles betamelijk en in goede *orde* te laten verlopen (1 Corinthiërs 14:40). Hun bijeenkomsten waren klaarblijkelijk verward en turbulent en niet goed geleid in het verlangen te worden opgebouwd. Dit is meestal het geval, waar de gaven van de onmondigheid een hoofdrol spelen. In tegenstelling hiermee zouden wie gerijpt zijn in het geloof, moeten zijn als de Kolossenzen. Die werden geprezen vanwege hun orde en de stabiliteit van hun geloof (Kolossenzen 2:5).

Een goed voorbeeld van orde is te zien in de verschillende rangorden van levendmaking. Er zijn veel opstandingen, maar slechts drie levendmakingen:

1. Christus
2. die van Hem zijn bij Zijn komst
3. de rest bij de voleinding, als de dood onwerkzaam wordt gemaakt (NBG: ontroond) (1 Corinthiërs 15:20-28).

In Gods handelen bestaat er geen wanorde! Het is maar goed dat wij in die zaken niets te zeggen hebben, want sommige heiligen zouden het zus doen, anderen zo. Sommigen zouden de doden laten opstaan bij de dood; anderen na drie dagen, zoals bij de Heer. Slechts weinigen zouden doen als Lazarus en wachten tot Zijn *aanwezigheid*. Op

deze manier zou geen enkele heilige de banden van de dood pas breken om op te staan en Hem in de lucht te ontmoeten!

We zien de orde geïllustreerd in de verering van God in Zijn tempel. De dienst was voorbehouden aan de stam Levi en het priesterschap aan de zonen van Aaron. Later werd de dienst verdeeld in beurten en afdelingen (Lucas 1:8), zodat ieder de plaats en tijd van zijn dienst kende.

Wij zien de noodzaak van orde overal om ons heen, vooral in de tijd waarin wij leven, de tijd van grote organisaties. Ik moest eens een heel goede en kundige medewerker ontslaan, omdat hij zich niet kon aanpassen aan de routine waarmee zijn collega's werkten. In tijden van oorlog kan insubordinatie worden bestraft met de zwaarste straffen. Noch de mens, noch God kan zijn doel bereiken zonder orde.

De broeder die niet ordelijk wandelt

De parallel van de wetteloze is de broeder die niet ordelijk wandelt in de gemeente. Net zoals de besnedenen tegen de wetteloze worden gewaarschuwd, maar velen van hen toch zullen bezwijken voor de tekenen die hij doet, worden ook wij gewaarschuwd om afstand te nemen van elke broeder die wanordelijk wandelt. Op gelijke wijze lijken de heiligen zich hiervan niets aan te trekken; zij gaan vrijelijk met de niet-ordelijke broeder om (2 Thessalonicenzen 3:14) en dat tot zijn eigen schade.

Misschien lijkt het hardvochtig om een dergelijke broeder te vergelijken met de zoon des verderfs, maar zijn gedrag is veel laakbaarder, want hij heeft veel meer licht ontvangen en veel meer genade. Hij verdient daarom veel groter veroordeling.

In wezen zijn wetteloosheid en wanordelijkheid hetzelfde. Beide handelen tegengesteld aan Gods grote doel, waarin allen aan Hem ondergeschikt zijn. Beide vormen de antithese van de voleinding, het tegenovergestelde van *God alles in allen*. Wij mogen wanordelijkheid als betrekkelijk klein vergrijp beoordelen, maar voor God is het iets fundamenteels. Niettemin bevelen vele heiligen het zelfs aan en zij verdedigen en ondersteunen wanorde zonder te beseffen dat zij de broeder zeer grote schade berokkenen en bovendien bijdragen aan de wetteloosheid van de laatste dagen. Zij beseffen niet, dat zij daarmee

meer schuldig zijn dan de criminele ongelovige, die vergeleken met hen nauwelijks licht heeft ontvangen.

De Heer geve, dat wij alle wetteloosheid mogen vermijden bij onszelf en dat wij hen mijden die erin leven!

Naar: **A.E. Knoch**

BIJLAGEN

Bijlage 1

Structuur 2 Thessalonicenzen

groet, Genade en vrede 1¹⁻²

dankzegging: 1³

reden 1³⁻⁵ rust 1⁶⁻¹⁰

gebed, Paulus voor de Thessalonicenzen 1¹¹⁻¹²

de Naam van de Heer 1¹² heerlijkheid 1¹²

vermaning: de afval 2¹⁻¹²

dankzegging 2¹³⁻¹⁷

reden 2¹³ heerlijkheid 2¹⁴

gebed, de Thessalonicenzen voor Paulus 3¹⁻⁵

het Woord van de Heer 3¹⁻⁴ volharding 3⁵

vermaning: wanorde 3⁶⁻¹⁵

groet, Vrede en genade 3¹⁶⁻¹⁸

Bijlage 2

Concordant commentaar¹ van A.E. Knoch bij 2 Thessalonicenzen 2:1-12

¹De leidende gedachte achter dit gedeelte van de brief is wat Paulus in de eerste brief heeft geschreven. Als zij [de Thessalonicenzen] volledig hadden begrepen en aanvaard, wat hij daar had geschreven, zouden zij nooit zijn gaan geloven dat de *dag van de Heer* al was aangebroken. Ondertussen lijkt het erop dat Paulus' naam hier is misbruikt, mogelijk door een of meer brieven met een valse handtekening [zodat het leek alsof hij die geschreven had] (3:17). Hij geeft nu twee kenmerkende tekenen, die aanwezig zullen zijn als de dag van de Heer komt:

1. de afval
2. de mens van de wetteloosheid

Geen van beide was in de tijd van deze brief aanwezig.

³De mens van de wetteloosheid (zoals de twee beste handschriften hem noemen) lijkt sterk overeen te komen met de kop van het wilde beest (Openbaring 13:1-8). De hele wereld zal hem aanbidden, behalve de weinigen wiens namen geschreven staan in de rol des levens van het Lam. Uit dit gedeelte blijkt duidelijk dat er in de eindtijd een tempel van God zal zijn (Openbaring 13:6 – NBG: tent). Die kan onmogelijk ergens anders staan dan in Jeruzalem. Wij mogen dus uitzien, niet alleen naar de terugkeer van de Joden naar hun eigen land, maar ook naar het herstel van hun oude ritueel en de herbouw van hun tempel.

Als iemand anders dan een priester deze heilige plaats betreedt, is dat op zichzelf al een vreselijke ontheiliging, maar als een mens zich de plaats van IEUE in het Heilige der Heiligen toe-eigent om zijn eigen goddelijkheid te laten zien, dan is dit de meest afschuwelijke en verschrikkelijke misdaad, waartoe een mens in staat is. Dit leidt tot de verwoestende gruwel uit Daniël 9:27, wat waarschijnlijk inhoudt dat het beeld van het wilde beest wordt neergezet (Openbaring 13:14) in het heilige gebied van de tempel. Onze Heer waarschuwt hen die in Judea wonen, dat ze moeten vluchten naar de bergen (Mattheus 24:15-22), want *dán* zou de grote verdrukking komen (die de Thessalonicenzen zo verontrustte).

¹ Vertaling van Concordant Commentary (1968), A.E. Knoch, pag. 314 en 315.

⁷De invloeden die in de eindtijd de grote afval zullen bewerken zijn al vanaf het begin aan het werk geweest, maar ze worden weerhouden door een andere, tegenwerkende kracht.

Welke kracht is dat?

Sommigen hebben verondersteld dat het Gods geest is. Maar de geest van God zal gewoon werkzaam blijven, ook tijdens de afval. Hij zal sommigen in staat stellen te volharden tot het einde en anderen de kracht geven om trouw te zijn tot de dood.

Anderen suggereren dat Satan zijn plaats in de hemelse sferen ‘vasthoudt’, want als hij er wordt uitgeworpen, begint de afval. Maar zijn uitwerping markeert niet het keerpunt tussen de verborgen en openlijke afval; dat wat wordt weerhouden, is juist *de afval*, niet een plaats in het hemelse.

De afval wordt weerhouden door de aanwezigheid van de heiligen. Als wij uit het midden worden weggenomen bij onze vereniging met Christus in de lucht [de zgn. ‘opname’], dan zal de afval en heel zijn verschrikkelijke reeks beproevingen de aarde overspoelen met vuur.

Zo bewijst Paulus dat hun eigen aanwezigheid [hier dus van de Thessalonicenzen] op aarde het duidelijke bewijs is, dat zij niet de smarten van de dag van de Heer te verduren hadden.

⁹Niets is harder nodig in de afglijdende dagen van dit beheer dan de heiligen te waarschuwen tegen het gevaar van misleiding; niet door iets dat kwaad lijkt, maar door dat wat alle uiterlijke kenmerken draagt van het goede. Satan doet zich voor als een boodschapper van het *licht* en zijn dienaren als dienaren van de *gerechtigheid* (2 Corintiërs 11:14 en 15). Maar voor de komende era heeft God gewaarschuwd voor de misleiding. De valse profeet zal precies die tekenen doen die in de dagen van Elia bewezen dat IEUE God is (1 Koningen 18:24; Openbaring 13:13). Hij wordt zelfs in staat gesteld het beeld van het wilde beest een geest te geven, zodat het werkelijk zal spreken (Openbaring 13:15). Zo zal de mens van de wetteloosheid zijn goddelijkheid bewijzen.